

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátu složeném z předsedy Ing. Mgr. Martina Jakuba Bruse a soudců JUDr. Jiřího Derfla a JUDr. Martiny Vernerové ve věci

žalobce: **Honební společenstvo Liběšice - Líčkov**, IČO: 66125324,
sídlem Liběšice 89, 439 63 Liběšice,
zastoupen Mgr. Janem Křivánkem, advokátem,
sídlem Kyjevská 1228/77, 326 00 Plzeň,

proti
žalovanému: **Krajský úřad Ústeckého kraje**, odbor životního prostředí a zemědělství,
sídlem Velká Hradební 3118/48, 400 02 Ústí nad Labem,
zastoupen JUDr. Danielem Volákem, advokátem,
sídlem Jiráskova 413, 436 01 Litvínov,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 12. 2020, č. j. KUUK/185220/2020/ZPZ,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného Krajského úřadu Ústeckého kraje, odboru životního prostředí a zemědělství, ze dne 21. 12. 2020, č. j. KUUK/185220/2020/ZPZ, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Žatec, Stavební a vyvlastňovací úřad, životní prostředí, (dále jen „správní orgán prvního stupně“) ze dne 14. 7. 2020, zn. MUZA 26109/2020, sp. zn. MUZAS 27495/2019, kterým správní orgán prvního stupně výrokem I. povolil dle § 39 zákona č. 449/2001 Sb., o myslivosti, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o myslivosti“) snížení stavů zvěře v honitbě Liběšice – Líčkov lovem Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

nenormované spárkaté zvěře bez omezení věku, konkrétně pak jelena evropského, jelena siky, daňka evropského, muflona a prasete divokého, a to za splnění podmínky, že v případě daňka skvrnitého, jelena evropského a muflona smí být v konkrétním mysliveckém roce uloven nejvýše takový počet samců starších 2 let, který nepřesahuje $\frac{1}{4}$ součtu počtů ulovených samic a jedinců mladších 2 let příslušného druhu zvěře, tj. odlov každého 1 samce staršího 2 let je možný teprve po předchozím odlovu nejméně 4 kusů dané zvěře samičího pohlaví v součtu s jedinci mladšími 2 let. Výrokem II. správní orgán prvního stupně udělil výjimku z ustanovení § 45 odst. 2 zákona o myslivosti, a to že při úpravě stavů zvěře dle výroku I. neplatí § 45 odst. 2 písm. u) a g) zákona o myslivosti (zákaz lovit na společných lovech zvěř spárkatou, a to zvěř prasete divokého bez omezení pohlaví, starší dvou let a samce jelena siky starší dvou let – bez omezení počtu, a zákaz lovit zvěř pomocí zařízení pro osvětlení terče a zaměřovače zbraní konstruovaného na principu noktovizoru). Výrokem III. správní orgán prvního stupně stanovil podmínky lovu s tím, že povolení úpravy stavů zvěře a povolené výjimky z ustanovení § 45 odst. 2 zákona o myslivosti se udělují na dobu 3 let ode dne nabytí právní moci rozhodnutí, lov bude prováděn v řádných dobách lovu dle vyhlášky č. 245/2002 Sb., o době lovu jednotlivých druhů zvěře a o bližších podmínkách provádění lovu, ve znění pozdějších předpisů, veškerá ulovená zvěř bude uvedena v hlášeních o lovu zvěře a také ve statistickém výkazu, přednostně bude lovena zvěř samičí a mláďata s ohledem na snižování stavů nenormované spárkaté zvěře.

Žaloba

2. Žalobce uvedl v žalobě, že je přesvědčen o nezákonnosti rozhodnutí žalovaného, jelikož ve věci bylo správním orgánem prvního stupně rozhodnuto dvakrát o totéž v rozporu s § 48 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění účinném do 31. 12. 2020 (dále jen „správní řád“). Dle žalobce se jedná o část prvostupňového rozhodnutí, kdy bylo rozhodnuto o odlovu prasete divokého a jelena siky, jakož i o výrok týkající se výjimek ze zakázaných způsobů lovu prasete divokého a jelena siky. V uvedeném rozsahu bylo rozhodnuto správním orgánem prvního stupně již předchozím rozhodnutím ze dne 16. 12. 2019, zn. MUZA 27495/2019, ve výroci I. a III., které nabyly právní moci, jelikož žalobce podal odvolání jen do výroku II., přičemž žalovaný k odvolání žalobce zrušil zmíněné rozhodnutí jen ve výroku II. a pouze v tomto rozsahu byla věc vrácena k novému projednání správnímu orgánu prvního stupně, který následně rozhodl o žádosti žalobce v celém rozsahu, aniž by zohlednil, že o části žádosti již bylo pravomocně rozhodnuto. Dle žalobce tak správní orgán prvního stupně nerespektoval překážku věci pravomocně rozhodnuté, přičemž žalovaný měl postupovat dle § 90 odst. 1 písm. b) správního řádu, tedy zrušit prvostupňové rozhodnutí a věc vrátit správnímu orgánu prvního stupně k novému projednání, což neučinil.
3. Žalobce dále namítal, že se žalovaný v napadeném rozhodnutí nevypořádal s částečným zpětvzetím žádosti ze strany žalobce v rámci podaného odvolání, učiněným společně s odvoláním dne 10. 8. 2020 a následně ještě samostatným podáním ze dne 13. 8. 2020. Dle žalobce žalovaný zcela ignoroval částečné zpětvzetí žádosti, o tomto nejenže nerozhodl, ale ani se s ním nijak nevypořádal, např. tak, že o částečném zpětvzetí měl nechat rozhodnout správní orgán prvního stupně. Žalobce má tedy za to, že do současné doby nebylo rozhodnuto o podané žádosti v celém jejím, zpětvzetím upraveném rozsahu.
4. Žalobce dále namítal, že se žalovaný v napadeném rozhodnutí nevypořádal s odvolací námitkou o nezákonnosti uložené podmínky lovu zvěře daňka skvrnitého, jelena

evropského a muflona v poměru 1/4 ve prospěch samičí zvěře a jedinců mladších dvou let, kdy podmínka uložená napadeným rozhodnutím odporuje § 3 odst. 1 zákona o myslivosti, jde naprosto nad rámec zákonem ukládané povinnosti evidence ulovené, resp. povolené zvěře k lovu. Takovouto povinnost správní orgán žalobci uložil nezákonně. Žalobce má za to, že zákon o myslivosti neukládá uživateli honitby žádné podmínky, které by měly být splněny pro možnost lovu jiného (samčího) druhu zvěře. Takovouto povinnost proto správní orgán nemůže uložit uživateli honitby, neboť v praxi je taková povinnost nesplnitelná. Za nezákonné považuje žalobce uložení povinnosti vedení evidence ulovených samic a kusů mladších 2 let, když možnost lovu samčí zvěře starší dvou let je podmíněna splněním povinnosti lovu samic a mláďat. Tímto správní orgán ukládá žalobci nesplnitelnou povinnost. Žalobce upozornil, že obdobná podmínka není ukládána žádným z ustanovení zákona o myslivosti, mimo jiné jednak proto, že je ve svém praktickém důsledku nesmyslná, a jednak proto, že naplnění takovéto podmínky není možné, tedy jedná se o podmínku nesplnitelnou. Žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího soudu ČR ze dne 26. 1. 2006, sp. zn. 33 Odo 753/2004, který se zabýval následky nemožnosti podmínky na platnost právního úkonu.

Vyjádření žalovaného k žalobě

5. Žalovaný k výzvě soudu předložil správní spis a písemné vyjádření k žalobě, přičemž k žalobní námitce ohledně nerespektování překážky věci pravomocně rozhodnuté konstatoval, že z faktického hlediska není pravdivé tvrzení žalobce o tom, že by bylo o téže věci rozhodnuto dvakrát. V daném případě došlo pouze k převzetí již vydaného výroku I. z rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ze dne 16. 12. 2019, zn. 27495/2019, do rozhodnutí ze dne 14. 7. 2020, zn. MUZA 26109/2020, v témže správním řízení. Opsání již pravomocného výroku rozhodnutí do jeho nového vyhotovení nelze dle žalovaného považovat za druhé rozhodnutí v téže věci především proto, že oba výroky jsou naprosto totožné. Po formální stránce dle žalovaného lze přijmout tvrzení, že správní orgán prvního stupně měl v rozhodnutí ze dne 14. 7. 2020 již obsáhnout pouze konkrétní výroky, ale vydáním rozhodnutí v plném znění nedošlo k porušení zákona v takové intenzitě, která by ovlivňovala práva a povinnosti žalobce.
6. Žalovaný upozornil, že meritem věci je celospolečenský zájem na zachování rovnováhy mezi stavy spárkaté zvěře a prostředím. Orgán státní správy myslivosti v naprostém souladu se závaznými stanovisky orgánů ochrany přírody proto vydal opatření k omezení nežádoucího vysokého stavu nenormované spárkaté zvěře v honitbě Liběšice – Líčkov, proti čemuž stojí zájem uživatelů předmětné honitby na odlov pouze trofejních kusů spárkaté zvěře.
7. K žalobní námitce, že se žalovaný nevypořádal s částečným zpětvzetím žádosti, žalovaný uvedl, že vzal na vědomí, že žalobce vzal částečně zpět svou žádost na odlov nenormované spárkaté zvěře bez rozlišení věku v honitbě Liběšice – Líčkov.
8. K žalobou namítanému nevypořádání se s odvolací námitkou ohledně nezákonnosti uložené podmínky lovu daňka skvrnitého, jelena evropského a muflona v poměru 1/4 ve prospěch samičí zvěře a jedinců mladších 2 let, žalovaný předeslal, že honitby jsou podle charakteristiky přírodních podmínek zařazeny do jakostních tříd s ohledem na jejich celkovou rozlohu. Podíl lesních pozemků se stanovuje na normovaný druh zvěře a její normované stavy v konkrétní honitbě. Nenormovaná zvěř v honitbě škodí a snižuje její úživnost pro normovanou zvěř. Proto má být nenormovaná zvěř v honitbě redukována. Nic nebránilo a nebrání žalobci, aby odlovem nenormované zvěře mladší dvou let a zvěře Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

samičí výrazně zredukoval nenormovanou zvěř. Pro uživatele honitby (žalobce) jsou však vysoké stavy nenormované zvěře tak atraktivní, že například ponechává v honitbě pobývat a škodit až třicetičlennou skupinu nenormované převážně samičí mufloní zvěře, zatímco se dožaduje na orgánu státní správy myslivosti povolení k odlovu nenormované zvěře samčí ve vyšších věkových třídách, tzv. trofejních kusů. Prvostupňovým ani napadeným rozhodnutím není uloženo žalobci zakládat nějakou zvláštní evidenci uvedené zvěře. Stanovená podmínka odlovu nenormované zvěře v poměru 1/4 je zcela v souladu s § 3 odst. 1 zákona o myslivosti. Vzhledem k tomu, že u žalobce přetrvává zájem na odlovu pouze samčí populace starší 2 let, je dle žalovaného potřebné umožnit odlov takové zvěře pouze za podmínky, že dojde k odlovu paticičného počtu kusů samičí a mladé zvěře.

Posouzení věci soudem

9. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) bez jednání, neboť žalobce i žalovaný písemně sdělili k výzvě soudu, že souhlasí s rozhodnutím věci bez jednání.
 10. Napadené rozhodnutí žalovaného soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkouvává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 72 odst. 1 s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlédnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
 11. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu a po prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
 12. Soud se zabýval jednotlivými žalobními námitkami postupně dle pořadí, v jakém byly uplatněny v žalobě. Na prvním místě namítal žalobce, že nebyla respektována překážka věci pravomocně rozhodnuté, kdy správní orgán prvního stupně v části prvostupňového rozhodnutí rozhodl dvakrát o stejné věci.
 13. Z obsahu správního spisu soud zjistil, že dne 9. 7. 2019 podal žalobce, jakožto uživatel honitby Liběšice - Líčkov, ke správnímu orgánu prvního stupně žádost o povolení odlovu nenormované zvěře jelena lesního (evropského), jelena siky, daňka evropského (skvrnitého), muflona a prasete divokého bez omezení věku. Důvodem žádosti bylo předcházení vzniku škod na lesních a zemědělských pozemcích. Dne 21. 8. 2019 vydal orgán ochrany přírody, kterým je Městský úřad Žatec, Stavební a vyvlastňovací úřad, životní prostředí, závazné stanovisko č. j. MUZA 32506/2019, sp. zn. MUZAS/32501/2019/ŽP/Mot, v němž vyjádřil souhlas k povolení lovu zvěře jelena siky a prasete divokého v honitbě Liběšice - Líčkov a nesouhlas k povolení lovu zvěře jelena evropského, daňka skvrnitého a muflona v téže honitbě podle § 39 zákona o myslivosti.
 14. Správní orgán prvního stupně vydal dne 16. 12. 2019 rozhodnutí zn. MUZA 27495/2019, kterým povolil *ve smyslu ustanovení § 39 zákona o myslivosti úpravu stavů za účelem snížení stavů zvěře až zrušení chovu v honitbě Liběšice - Líčkov lovem spárkaté zvěře bez omezení věku*
- Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

a pohlaví, pro kterou nejsou v honitbě Liběšice - Líčkov stanoveny minimální a normované stavy v rozsahu prase divoké, jelen sika, pohlaví samčí i samičí, věk bez omezení, počet kusů bez omezení (výrok I.), nepovolil úpravu stavů za účelem snížení stavů zvěře až zrušení chovu v honitbě Liběšice - Líčkov lovem spárkaté zvěře bez omezení věku a pohlaví, pro které nejsou v honitbě Liběšice - Líčkov stanoveny minimální a normované stavy, a to jelena evropského, daňka skvrnitého a muflona (výrok II.), udělil výjimku z ustanovení § 45 odst. 2 zákona o myslivosti, a to že při této úpravě stavů zvěře dle výroku I. neplatí zakázané způsoby lovu, a to konkrétně ust. § 45 odst. 1 písm. u) zákona o myslivosti a ust. § 45 odst. 1 písm. g) zákona o myslivosti.

15. Proti v předchozím odstavci citovanému prvostupňovému rozhodnutí podal žalobce odvolání, a to pouze do výroku II., zatímco výroky I. a III. nebyly odvoláním dotčeny. Žalobce v rámci svého odvolání mimo jiné namítal nesprávnost závazného stanoviska Městského úřadu Žatec ze dne 21. 8. 2019, č. j. MUZA 32506/2019, sp. zn. MUZAS/32501/2019/ŽP/Mot.
16. Žalovaný si v rámci odvolacího řízení vyžádal potvrzení nebo změnu závazného stanoviska od správního orgánu nadřízeného Městskému úřadu Žatec, tj. od Krajského úřadu Ústeckého kraje. Tento nadřízený správní orgán jako orgán ochrany přírody vydal dne 8. 6. 2020 závazné stanovisko – změnu č. j. KUUK/094259/2020, ve kterém závazné stanovisko Městského úřadu Žatec ze dne 21. 8. 2019 změnil tak, že nově vydal souhlasné stanovisko k povolení odlovu nenormované spárkaté zvěře bez omezení věku za splnění podmínky, že snížení stavů zvěře bude rozhodnutím orgánu státní správy myslivosti povoleno nejdéle na dobu 3 let ode dne nabytí jeho právní moci, a za podmínky, že v případě daňka skvrnitého, jelena evropského a muflona smí být v konkrétním mysliveckém roce uloven nejvýše takový počet samců starších 2 let, který nepřesahuje $\frac{1}{4}$ součtu počtů ulovených samic a jedinců mladších 2 let příslušného druhu zvěře, tj. odlov každého 1 samce staršího 2 let je možný teprve po předchozím odlovu nejméně 4 kusů dané zvěře samičího pohlaví v součtu s jedinci mladšími 2 let.
17. Dne 15. 6. 2020 žalovaný vydal rozhodnutí č. j. KUUK/072147/2020/ZPZ, kterým zrušil výrok II. rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ze dne 16. 12. 2019, zn. MUZA 27495/2019, a věc v souladu s § 90 odst. 1 písm. b) správního řádu vrátil prvoinstančnímu správnímu orgánu k novému projednání. V odůvodnění rozhodnutí žalovaný uvedl, že nevyužil možnost změnit prvostupňové rozhodnutí v souladu se změněným stanoviskem orgánu ochrany přírody, nýbrž přistoupil ke zrušení prvostupňového rozhodnutí z důvodu, aby žalobce měl případně možnost podat řádný opravný prostředek proti prvostupňovému rozhodnutí, které bude vycházet ze změněného stanoviska orgánu ochrany přírody.
18. Dne 14. 7. 2020 vydal správní orgán prvního stupně rozhodnutí, reprodukované soudem v bodě 1 odůvodnění tohoto rozsudku, přičemž správní orgán prvního stupně vycházel ze závazného stanoviska Krajského úřadu Ústeckého kraje ze dne 8. 6. 2020, č. j. KUUK/094259/2020. Proti výrokům I. a III. prvostupňového rozhodnutí podal žalobce odvolání, ve kterém mimo jiné namítal nesprávnost závazného stanoviska orgánu ochrany přírody. Žalovaný v odvolacím řízení požádal Ministerstvo životního prostředí dle § 149 odst. 6 správního řádu o přezkum uvedeného závazného stanoviska, přičemž však ministerstvo v podání ze dne 15. 12. 2020 sdělilo, že nebude zahajovat přezkumné řízení dle části druhé hlavy IX správního řádu, neboť neshledalo důvod k přezkumu. Dle odůvodnění podání se ministerstvo ztotožnilo s výše zmíněným závazným stanoviskem ze

dne 8. 6. 2020. Následně žalovaný napadeným rozhodnutím zamítl odvolání žalobce a potvrdil výše uvedené prvostupňové rozhodnutí.

19. Podle § 82 odst. 3 správního řádu, *„pokud odvolání směřuje jen proti některému výroku rozhodnutí nebo proti vedlejšímu ustanovení výroku, které netvoří nedílný celek s ostatními, a pokud tím nemůže být způsobena újma některému z účastníků, nabývá zbytek výrokové části právní moci, umožňuje-li to povaha věci.“*
20. Podle § 48 odst. 2 správního řádu *„přiznat totéž právo nebo uložit tutéž povinnost lze z téhož důvodu téže osobě pouze jednou.“*
21. S ohledem na výše uvedenou rekapitulaci správního řízení soud přisvědčuje žalobci, že pokud jde o odlov prasete divokého a jelena siky, jakož i o výrok týkající se výjimek ze zakázaných způsobů lovu prasete divokého a jelena siky, bylo správním orgánem prvního stupně rozhodnuto dvakrát o tomtéž. V uvedeném rozsahu totiž bylo rozhodnuto správním orgánem prvního stupně již předchozím rozhodnutím ze dne 16. 12. 2019, zn. MUZA 27495/2019, ve výrocích I. a III., které nabyly samostatně právní moci, jelikož žalobce podal odvolání jen do zamítavého výroku II. Výroky I. a III. přitom netvořily nedílný celek s výrokem II., nabytím právní moci výroků I. a III. nemohla být způsobena újma žalobci a povaha věci umožňovala, aby vyhovující výroky ohledně povolení odlovu prasete divokého a jelena siky včetně povolených výjimek ze zakázaných způsobů lovu nabyly samostatně právní moci. Zmíněné prvostupňové rozhodnutí bylo doručeno žalobci dne 6. 1. 2020 a právní moci nabylo ve výrocích I. a III. dne 22. 1. 2020. Žalovaný v navazujícím správním řízení tento stav respektoval, když k odvolání žalobce zrušil zmíněné prvostupňové rozhodnutí jen ve výroku II. a pouze v tomto rozsahu vrátil věc správnímu orgánu prvního stupně k novému projednání. Následně z neznámých důvodů správní orgán prvního stupně opětovně rozhodl i o odlovu prasete divokého a jelena siky, ačkoli o této zvěři (včetně výjimek ze zakázaných způsobů lovu) bylo rozhodnuto již v minulosti. Žalovaný na tuto situaci v napadeném rozhodnutí nereagoval.
22. Soud nesouhlasí s argumentací žalovaného, že v prvostupňovém rozhodnutí ze dne 14. 7. 2020 se jednalo pouze o opis již pravomocných výroků ohledně prasete divokého a jelena siky a že zde dle žalovaného nebyla dána překážka věci pravomocně rozhodnuté. Je zcela zjevné, že správní orgán prvního stupně v rozporu s § 48 odst. 2 správního řádu v rozhodnutí ze dne 14. 7. 2020 rozhodl o tomtéž právu žalobce, o kterém již bylo rozhodnuto předchozím rozhodnutím. Není žádný důvod k tomu, aby pravomocné výroky dřívějšího rozhodnutí byly opisovány do pozdějšího rozhodnutí ve věci, které se mělo týkat již jen zvěře jelena evropského, daňka skvrnitého a muflona. Soud proto konstatuje, že správní orgán prvního stupně pochybil, pokud do svého rozhodnutí ze dne 14. 7. 2020 zahrnul též povolení odlovu prasete divokého a jelena siky (včetně výjimek ze zakázaných způsobů lovu této zvěře), o nichž již bylo pravomocně rozhodnuto. Jedná se o vadu řízení, kterou žalovaný v napadeném rozhodnutí nenapravit. Zároveň je však třeba dodat, že proti prvostupňovému rozhodnutí ze dne 14. 7. 2020 podal žalobce odvolání, ve kterém nenamítal, že bylo rozhodnuto dvakrát o tomtéž, neboť odvolání žalobce bylo zaměřeno výhradně k odlovu jelena evropského, daňka skvrnitého a muflona, kdy žalobce nebyl spokojen se stanovenými podmínkami odlovu. V částečném zpětvzetí žádosti, které je součástí odvolání, dokonce sám žalobce uvedl, že nadále žádá, aby byl povolen odlov prasete divokého a jelena siky. Je tak zřejmé, že sám žalobce neměl námitky proti předchozímu postupu správního orgánu prvního stupně, který – toliko ve vztahu k odlovu prasete divokého a jelena siky (včetně výjimek ze zakázaných způsobů lovu této zvěře) – rozhodl dvakrát o tomtéž.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

23. Za podstatnou považuje soud tu skutečnost, že zjištěná vada řízení spočívající ve dvojím rozhodnutí o tomtéž právu, neměla za následek dotčení práv žalobce. Ostatně ani sám žalobce v žalobě netvrdil, jak předmětná vada řízení zasáhla do jeho práv. Je zřejmé, že pozdějším prvostupňovým rozhodnutím bylo rozhodnuto stejně jako v dřívějším pravomocném rozhodnutí, přičemž jediný rozdíl spočívá v tom, že de facto došlo k prodloužení povolené doby odlovu prasete divokého a jelena siky, která byla v původním i pozdějším prvostupňovém rozhodnutí stanovena shodně, a to 3 roky ode dne nabytí právní moci rozhodnutí. Tato skutečnost, že došlo k prodloužení povolené doby odlovu, je ve prospěch žalobce, který žádal o umožnění odlovu bez časového omezení. Za situace, kdy sám žalobce netvrdil, že by opětovné povolení odlovu prasete divokého a jelena siky (včetně výjimek ze zakázaných způsobů lovu této zvěře) jakkoli zasáhlo do jeho práv, dospěl soud k závěru, že zmíněná vada řízení nemá vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí a není dostatečným důvodem pro jeho zrušení. Podle názoru soudu by bylo přepjatým formalismem napadené rozhodnutí zrušit jen kvůli tomu, aby žalovaný z výroku I. prvostupňového rozhodnutí ze dne 14. 7. 2020 vypustil slova jelena siky a prasete divokého, když navíc ve vztahu k této zvěři žalobce v žalobě ani neuplatnil žádné věcné námitky. Soud proto nepovažuje uvedenou žalobní námitku za důvodnou.
24. K žalobní námitce, že se žalovaný nevypořádal v napadeném rozhodnutí s částečným zpětvzetím žádosti učiněným v odvolání a posléze znovu v samostatném podání, soud uvádí, že ze správního spisu zjistil, že v odvolání proti rozhodnutí ze dne 14. 7. 2020 žalobce uvedl, že částečně bere zpět svou žádost o povolení odlovu, když v původní žádosti požadoval povolení odlovu nenormované spárkaté zvěře bez omezení věku, zatímco nově požadoval povolení odlovu „*nenormované zvěře u prasete divokého a jelena siky samčí i samičí bez omezení věku a počtu kusů, zatímco u zvěře daňka skvrnitého, jelena evropského a muflona tak, že bude povolen odlov u této nenormované zvěře samčího i samičího pohlaví tak, že samice budou povoleny bez omezení, samci do dvou let věku bez omezení, počet samců starších dvou let, který nepřesahuje počet ulovených samic nebo jedinců mladších 2 let příslušného druhu zvěře, tj. odlov každého 1 samce staršího dvou let je možný teprve po předchozím odlovu nejméně 1 kusu dané zvěře samičího pohlaví nebo 1 kusu jedinců mladších 2 let.*“ Uvedený požadavek zopakoval žalobce v samostatném podání ze dne 13. 8. 2020. Žalovaný se v napadeném rozhodnutí zmínil o částečném zpětvzetí žádosti, avšak blíže se jím nezabýval.
25. Podle § 45 odst. 4 správního řádu „*žadatel může zúžit předmět své žádosti nebo vzít žádost zpět; toto právo nelze uplatnit v době od vydání rozhodnutí správního orgánu prvního stupně do zahájení odvolacího řízení.*“
26. Soud konstatuje, že žalobcem provedená dispozice předmětem řízení nazvaná částečné zpětvzetí žádosti pojmově odpovídá zúžení předmětu žádosti dle § 45 odst. 4 správního řádu. Správní řád nepředepisuje, že by v takovém případě byl správní orgán povinen rozhodnout o částečném zastavení řízení o žádosti, neboť § 66 odst. 1 písm. a) správního řádu počítá s rozhodnutím správního orgánu o zastavení řízení pouze za situace, kdy je žádost vzata zpět v celém rozsahu, a nikoli pouze částečně. K obdobnému závěru dospěla též odborná literatura, která na otázku, „*zda by se i v případě zúžení předmětu žádosti, pokud by se posuzovalo jako částečné zpětvzetí, mělo v rozsahu zúžení (zpětvzetí) vydávat usnesení o (částečném) zastavení řízení podle § 66 odst. 1 písm. a), resp. dají-li se tyto instituty od sebe vůbec odlišit*“, odpovídá, že „*[v]ydání usnesení o zastavení řízení v té části žádosti, která byla vzata zpět, byť s ním zákon výslovně nepočítá, by jistě nemělo být posuzováno jako procesní pochybení, může se tím naopak zvýšit právní jistota subjektů správního řízení ...*“ (srov. Vedral,

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

J. *Správní řád: komentář*. 2. vydání. Praha: Bova Polygon, 2012, str. 486). Soud ve shodě s těmito závěry konstatuje, že správní řád cíleně rozlišuje zpětvzetí žádosti a zúžení předmětu žádosti (nikoli částečné zpětvzetí), a to včetně procesních důsledků těchto úkonů, kdy skutečně nepočítá s částečným zastavením řízení v případě zúžení předmětu žádosti.

27. Dle názoru soudu je navíc značně diskutabilní, zda vůbec lze v nyní posuzované věci hovořit o zúžení předmětu žádosti za situace, kdy po tomto dispozičním úkonu bylo předmětem žádosti nadále všech 5 druhů zvěře jako v původní žádosti, přičemž ke změně došlo pouze v tom, že si žalobce v reakci na závazné stanovisko orgánu ochrany přírody stanovil podmínky odlovu zvěře jelena evropského, daňka skvrnitého a muflona s ohledem na věk a pohlaví zvěře tak, že podmínky odlovu stanovené orgánem ochrany přírody si modifikoval ve svůj prospěch. Dle názoru soudu nelze hovořit o zúžení předmětu žádosti v pravém slova smyslu, neboť za směrodatné soud považuje, že i po tomto úkonu požadoval žalobce nadále povolení odlovu všech pěti druhů zvěře jako v původní žádosti, přičemž stanovení podmínek odlovu určuje orgán státní správy myslivosti ve svém rozhodnutí.
28. I kdyby soud přistoupil na výklad žalobce, že se jednalo o částečné zpětvzetí (zúžení předmětu) žádosti, o kterém měl žalovaný v odvolacím řízení rozhodnout, tak by soud konstatoval, že došlo k vadě řízení, když žalovaný nerozhodl o částečném zpětvzetí žádosti, nicméně uvedená vada řízení se nijak nedotkla práv žalobce, kterému tím, že nebylo rozhodnuto o částečném zpětvzetí žádosti, nevznikla žádná újma. Výše citovaný komentář v této souvislosti konstatoval, že by ani situace, že správní orgán nevydá usnesení o částečném zastavení řízení, „*převážil-li by názor, že usnesení je namístě vydat, neměla být posuzována jako procesní vady, nanejvýš jako procesní vada ..., o níž nelze mít důvodně za to, že mohla mít vliv na soulad rozhodnutí s právními předpisy, popřípadě na jeho správnost*“ (srov. Vedral, J. *Správní řád: komentář*. 2. vydání. Praha: Bova Polygon, 2012, str. 486). Za takové situace by soud nemohl přistoupit ke zrušení napadeného rozhodnutí pro tvrzenou vadu, jak to požadoval žalobce. Uvedenou žalobní námitku tudíž soud nepovažuje za důvodnou.
29. Dále se soud zabýval žalobní námitkou, že se žalovaný v napadeném rozhodnutí nevypořádal s odvolací námitkou o nezákonnosti uložené podmínky lovu zvěře daňka skvrnitého, jelena evropského a muflona v poměru 1/4 ve prospěch samičí zvěře a jedinců mladších 2 let, kdy podmínka uložená napadeným rozhodnutím odporuje § 3 odst. 1 zákona o myslivosti, přičemž dle žalobce se jedná o nesplnitelnou podmínku.
30. Podle § 3 odst. 1 zákona o myslivosti „*k zachování všech druhů zvěře v přírodě činí orgány státní správy myslivosti potřebná opatření. Přitom se poskytuje podpora a ochrana geograficky původním druhům zvěře. Chovem zvěře se rozumějí odborné zásahy sledující určité vymezené biologické cíle, zachování rovnováhy mezi stavy spárkaté zvěře a prostředím, udržování přírodní kvality genofondu zvěře, cílené zvyšování chovné kvality zvěře a úprava stavů zvěře na optimální stav.*“
31. Soud shledal, že žalobce v odvolání skutečně uplatnil shodnou námitku ohledně rozporu prvostupňového rozhodnutí s § 3 odst. 1 zákona o myslivosti s tím, že žalobce považuje podmínku za nesplnitelnou. Žalovaný se uvedenou námitkou zabýval na straně 6 napadeného rozhodnutí, kdy mimo jiné uvedl, že „*nepovažuje upravení poměru povolení k odlovu nenormované zvěře (samci starší dvou let v poměru k samičí zvěři plus zvěři mladší dvou let zúžením poměru povoleného odlovu v poměru 1:4 na poměr 1:1) za řešení stavu, kdy se*

podle informací poskytnutých samotným uživatelem honitby v honitbě pohybuje např. cca 30 muflonů převážně zvěře samičí. Povolení odlovu jednoho kusu zvěře samčího pohlaví staršího dvou let až po odlovení nejméně čtyř kusů zvěře samičí včetně zvěře mladší dvou let vydané na tři myslivecké roky dopředu je zcela v souladu s ustanovením § 3 odst. 1 zákona o myslivosti, když uživatel honitby v minulosti zjevně toleroval v honitbě přítomnost většího počtu kusů nenormované zvěře samičí, která je nositelkou přírůstku. Odvolací správní orgán pokládá námitku za neodůvodněnou.“ Dále žalovaný v napadeném rozhodnutí poukázal na závazné stanovisko orgánu ochrany přírody, ze kterého musel vycházet.

32. Dle názoru soudu se žalovaný dostatečně vypořádal s uvedenou žalobní námitkou s přihlédnutím k nekonkrétnosti předmětné námitky. Soud dále uvádí, že předmětná žalobní námitka byť explicitně nebrojí proti závaznému stanovisku orgánu ochrany přírody ze dne 8. 6. 2020, tak de facto směřuje proti zmíněnému stanovisku, ve kterém bylo stanoveno, že v případě daňka skvrnitého, jelena evropského a muflona smí být v konkrétním mysliveckém roce uloven nejvýše takový počet samců starších 2 let, který nepřesahuje $\frac{1}{4}$ součtu počtů ulovených samic a jedinců mladších 2 let příslušného druhu zvěře, tj. odlov každého 1 samce staršího 2 let je možný teprve po předchozím odlovu nejméně 4 kusů dané zvěře samčího pohlaví v součtu s jedinci mladšími 2 let.
33. Podle § 77 odst. 3 zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny, ve znění pozdějších předpisů platí, že „*obecní úřady obcí s rozšířenou působností vydávají závazná stanoviska z hlediska tohoto zákona k řízením podle zákona o myslivosti*^{39d)}.“ V poznámce 39d) pod čarou je odkaz na § 66 zákona o myslivosti.
34. Podle § 66 zákona o myslivosti „*orgány státní správy myslivosti vydávají rozhodnutí, jimiž mohou být dotčeny zájmy ochrany přírody a krajiny podle § 3 odst. 1 a 2, § 4 odst. 1 a 2, § 5 odst. 1 písm. d), § 5 odst. 2, § 7, § 9 odst. 3 a 4, § 36 odst. 1, § 39, 40, § 41 odst. 1 a § 44 odst. 2, jen po dohodě s orgány ochrany přírody, pokud zvláštní právní předpisy o ochraně přírody a krajiny nestanoví jinak.*“
35. Podle § 39 zákona o myslivosti, „*vyžaduje-li zájem vlastníka, popřípadě nájemce honebních pozemků nebo zájem zemědělské nebo lesní výroby, ochrany přírody anebo zájem mysliveckého hospodaření, aby počet některého druhu zvěře byl snížen, orgán státní správy myslivosti povolí, popřípadě uloží uživateli honitby příslušnou úpravu stavu zvěře. Nelze-li škody působené zvěří snížit technicky přiměřenými a ekonomicky únosnými způsoby, uloží orgán státní správy myslivosti na návrh vlastníka, popřípadě nájemce honebního pozemku nebo na návrh orgánu ochrany přírody nebo orgánu státní správy lesa snížení stavu zvěře až na minimální stav, popřípadě zruší chov druhu zvěře, který škody působí.*“
36. Podle § 75 odst. 2 s. ř. s. platí, že „*soud přezkoumá v mezích žalobních bodů napadené výroky rozhodnutí. Byl-li závazným podkladem přezkoumávaného rozhodnutí jiný úkon správního orgánu, přezkoumá soud k žalobní námitce také jeho zákonnost, není-li jím sám vázán a neumožňuje-li tento zákon žalobci napadnout takový úkon samostatnou žalobou ve správním soudnictví.*“
37. Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 17. 3. 2017, č. j. 2 As 230/2016-65, konstatoval, že „*postupuje-li obecně krajský soud dle § 75 odst. 2 věty druhé s. ř. s., má přezkoumat jiný úkon správního orgánu pouze v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů. Dle tohoto ustanovení rovněž platí, že soud přezkoumá zákonnost subsumovaného právního aktu a nepřezkoumává tedy jeho věcnou správnost, což by ostatně bylo například v případech přezkumu závazných stanovisek dotčených orgánů státní správy z odborného hlediska neproveditelné bez dalšího znaleckého zkoumání závazného stanoviska. Na druhou stranu je třeba reflektovat, že Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 22. 10. 2009, č. j. 9 As*

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

21/2009 – 150, dovodil, že „obsah závazného stanoviska, a to zejména v případě negativního závazného stanoviska, by tedy měl alespoň v základní rovině odpovídat požadavkům kladeným na odůvodnění správního rozhodnutí.“ (...) Rovněž s ohledem na výše podaný právní názor Nejvyššího správního soudu, dle kterého je právě nadřízený dotčený orgán státní správy primárně povolán k věcnému vypořádání odvolacích námitek směřujících proti závaznému stanovisku, přičemž odvolacímu správnímu orgánu pak v zásadě postačí pro účely procesního vypořádání takových odvolacích námitek v rozhodnutí o odvolání odkázat na závěry potvrzujícího (případně měnícího) závazného stanoviska, je tedy třeba, aby revizní závazné stanovisko podle § 149 odst. 4 správního řádu obsahovalo vylíčení odvolacích námitek vztahujících se k revidovanému závaznému stanovisku, dále též hodnocení důvodnosti těchto námitek a konečně i představení úvah, které nadřízený dotčený orgán k takovému hodnocení důvodnosti vedly. Neobsahuje-li revizní stanovisko takové náležitosti, lze konstatovat, že je nezákonné.“

38. Rozlišením pojmů zákonnost a věcná správnost se zabýval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 30. 10. 2013, č. j. 4 As 20/2013-72, kde uvedl, že „faktická hranice mezi nezákonností a věcnou nesprávností závazného stanoviska může být sice v některých případech značně tenká, jak uvádí i citovaná literatura, nelze však pominout, že obsah těchto pojmů se přesto zásadně liší. Věcná správnost závazného stanoviska zahrnuje především logický soulad odborných závěrů závazného stanoviska s veřejnými zájmy, které má dotčený správní orgán chránit. Nedostatek takového souladu s chráněnými veřejnými zájmy přitom vždy nemusí být podřaditelný pod pouhý nedostatek zákonnosti závazného stanoviska.“
39. Zdejší soud se plně ztotožňuje s názory Nejvyššího správního soudu ve výše citovaných dvou rozsudcích, přičemž v poměrech posuzované věci konstatuje, že Krajský úřad Ústeckého kraje jakožto nadřízený orgán ochrany přírody vydal dne 8. 6. 2020 závazné stanovisko – změnu č. j. KUUK/094259/2020 v souladu s § 149 odst. 5 správního řádu, přičemž ve změněném stanovisku se podrobně zabýval jednotlivými odvolacími námitkami žalobce směřujícími proti nesouhlasnému závaznému stanovisku Městského úřadu Žatec. Žalovaný v odvolacím řízení požádal Ministerstvo životního prostředí dle § 149 odst. 6 správního řádu o přezkum uvedeného závazného stanoviska, přičemž ministerstvo neshledalo důvod k zahájení přezkumného řízení, když se ztotožnilo se stanoviskem orgánu ochrany přírody. Závazné stanovisko bylo Krajským úřadem Ústeckého kraje vydáno ve sféře volného uvážení správního orgánu. Soud tedy nemůže přezkoumávat věcnou správnost závazného stanoviska, nýbrž na základě žalobních námitek lze přezkoumat jen to, zda při vydání závazného stanoviska postupoval Krajský úřad Ústeckého kraje v souladu se zákonem, tj. zda v procesu předcházejícím vydání závazného stanoviska byla respektována všechna procesní práva žalobce, resp. zda nedošlo ke zneužití správního uvážení či k překročení jeho mezí ve smyslu § 78 odst. 1 s. ř. s.
40. Žalobce namítal nezákonnost uložené podmínky lovu zvěře daňka skvrnitého, jelena evropského a muflona, kdy dle závazného stanoviska orgánu ochrany přírody má být preferován lov samic a jedinců mladších dvou let ve vztahu k samcům starším dvou let v poměru 1/4. Soud považuje předmětnou žalobní námitku za zcela neurčitou, když žalobce namítal rozpor uvedené podmínky s § 3 odst. 1 zákona o myslivosti, aniž by však vysvětlil, v čem konkrétně uvedený rozpor spatřuje. Ustanovení § 3 odst. 1 zákona o myslivosti je obecným ustanovením, dle kterého mohou orgány státní správy myslivosti činit potřebná opatření k zachování všech druhů zvěře. Dále ustanovení definuje, co se rozumí chovem zvěře, přičemž z uvedeného ustanovení nevyplývá, že by preference lovu samic a mladších jedinců nemohla být stanovena v rozhodnutí orgánu státní správy

myslivosti.

41. Za stejně neurčitou považuje soud i žalobní námitku, že výše zmíněná podmínka lovu zvěře v poměru 1/4 jde naprosto nad rámec zákonem ukládané povinnosti evidence ulovené, resp. povolené zvěře k lovu. Žalobce svou námitku blíže nevysvětlil. Soud k uvedené žalobní námitce uvádí, že povinnost evidence ulovené zvěře je zmíněna ve výroku III. prvostupňového rozhodnutí, přičemž tato povinnost je zcela v souladu s právními předpisy na úseku myslivosti. Podle § 38 odst. 1 zákona o myslivosti je uživatel honitby povinen vést záznamy o honitbě a mysliveckém hospodaření v ní a podávat hlášení orgánu státní správy myslivosti pro statistické účely. Dle § 51 odst. 1 zákona o myslivosti je uživatel honitby povinen vést evidenci o ulovené zvěři. Není úkolem soudu domýšlet za žalobce jeho námitky. Soud proto nepovažuje předmětnou žalobní námitku za důvodnou.
42. Žalobce dále namítal, že zákon o myslivosti neukládá uživateli honitby žádné podmínky, které by měly být splněny pro možnost lovu samčího druhu zvěře, pročez správní orgány nemohou takovou povinnost uživateli honitby uložit. Soud k uvedené námitce uvádí, že žalobce zcela přehlíží smysl a funkci orgánu ochrany přírody, který v závazném stanovisku ze dne 8. 6. 2020 stanovil preferenci lovu samic a mladších jedinců. V předmětném stanovisku orgán ochrany přírody poukázal na podklady ohledně honitby Liběšice - Líčkov za období od dubna 2019 do března 2020, ze kterých dovodil, že žalobce preferoval lov starších samců jednotlivých druhů zvěře, aniž by lovil samice a mladší zvěř, což je v rozporu s žalobcem deklarovaným cílem předcházení vzniku škod působených zvěří na lesních a zemědělských pozemcích. Orgán ochrany přírody zároveň ve stanovisku upozornil na skutečnost, že lov zvěře samičí bez omezení věku a samčí do 2 let věku je u spárkaté zvěře, pro kterou v předmětné honitbě nejsou stanoveny minimální ani normované stavy, možný i bez povolení dle § 39 zákona o myslivosti, a to po vyjádření orgánu státní správy myslivosti ve stanovené době lovu a bez vypracování a projednání plánu mysliveckého hospodaření v souladu s § 36 odst. 5 zákona o myslivosti. Dále ve stanovisku orgán ochrany přírody konstatoval, že postup žalobce, který preferuje lov starších samců, prohlubuje už tak nevhodný poměr pohlaví v dané populaci zvěře a přispívá k nežádoucímu ochuzování jejího genofondu, přičemž v dlouhodobějším časovém horizontu při takovém přístupu žalobce převáží negativní dopady na genetickou diverzitu a zdravotní stav populace zvěře.
43. Jak již bylo vysvětleno výše, není soud oprávněn přezkoumávat věcnou správnost závazného stanoviska orgánu ochrany přírody reprodukovaného výše. Nicméně soud konstatuje, že odůvodnění stanoviska se jeví soudu logické a srozumitelné, přičemž nebyly orgánem ochrany přírody překročeny meze správního uvážení. Správní orgán prvního stupně i žalovaný byli povinni respektovat předmětné stanovisko, což znamená, že správní orgán prvního stupně byl povinen uvést požadavek orgánu ochrany přírody na přednostní lov samic a mladších jedinců do výroku svého rozhodnutí, k čemuž došlo. Soud proto neshledal uvedenou žalobní námitku důvodnou.
44. K žalobní námitce nesplnitelnosti podmínky lovu jednotlivých druhů zvěře v poměru 1/4 soud uvádí, že rovněž tato námitka je neurčitá, když není jasné, na základě jakých skutečností dovozuje žalobce nesplnitelnost uvedené podmínky. Přednostní lov samic a jedinců starších dvou let tak, jak je vymezen v rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, je dle názoru soudu realizovatelný. Soud sice chápe, že se jedná o komplikaci pro žalobce, který musí „hlídat“, aby byl dodržen poměr ulovené zvěře 1/4, nicméně nejedná se o nesplnitelnou podmínku. Jednotlivé úlovky musí být v souladu s právními předpisy. Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

řádně evidovány, přičemž na základě uvedené evidence bude možné přikročit k lovu samců starších dvou let až poté, co budou odloveny samice a mladší jedinci ve stanoveném poměru. Ani tuto žalobní námitku tudíž nepovažuje soud za důvodnou. Ostatně i sám žalobce v odvolání a v podání ze dne 13. 8. 2020 navrhoval nastavit vyrovnaný poměr mezi počtem odlovených samců starších dvou let a počtem odlovených samic a jedinců mladších dvou let, tudíž logicky připustil, že lze rozlišit samce starší dvou let od samic a ostatních jedinců, a dodržet tak nejen jím navrhovaný vyrovnaný poměr, ale též správními orgány stanovený poměr 1:4.

45. Žalobu vyhodnotil soud v mezích uplatněných žalobních bodů jako zcela nedůvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
46. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti dle obsahu soudního spisu nevznikly, proto soud vyslovil, že žádný z účastníků nemá na náhradu nákladů řízení právo.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 29. září 2022

Ing. Mgr. Martin Jakub Brus, v. r.
předseda senátu